

Roman Gökkuşuğu Sayfa 121 125

– mucit55macit · 18 Ekim 2015

Nasıl bir hayatım vardı Allah'ım? Bu güne kadar hep sevgiyi aramış, buldum derken hep kaybeden olmuşum. Şimdi de kaybeden yine ben, evladım yerine koyduğum Mehmet'i de kaybetmişim. İçimde büyük bir isyan dalgası oluştu. "Allah'ım! Neden hep ben kaybediyorum? Suçlarım varsa bedelini ödemedim mi? Sevdiğim kadını, kızımı, büyüklerimi bir bir kaybettim, yetmedi mi? Allah'ım! Mutlu olmak bana haram mı?"

Arkama yaslanırken yalnız kaldığım odamın camından tekrar dışarı baktım. Bahar ayının yaklaştığı bu zamanda sakın ve ahenkli bir şekilde yağın karı izlerken, gözlerimden akan yaşlarla yaşadığım acı dolu yıllara dalıp gittim.

Bekçi Amcadan ayrıldıktan sonra bindiğim kamyonun şoförü Bolu'da bir süre mola vereceğini söyleyince, arabadan inip Bolu otogarına gittim. Amasya, Tokat tarafına giden bir otobüs bekledim, çok geçmeden bir otobüs geldi. Yer olup olmadığını sordum, tamam var dediler. Otobüse bineli epey olmuş, ancak yaşadığım o tarifsiz anların etkisinden bir türlü kutulamıyordum. Dünya güzeli bir kızım var ve ben ona kızım diyemeden ondan ayrılmak zorunda kalmıştım. Bu genç yaşında her insanın kolayca yaşama şansının olamayacağı olaylar yaşamış, hayatın en acımasız yüzüyle defalarca karşılaşmış, sonunda kaybeden olarak bilinmeyenlere doğru yol alıyordum. Bundan sonra yaşamının bir anlamı olmalı mı diye? Uzun uzun düşündüm. Fakat hayatıma son verme gibi kötü bir iş yapacağımı sanmıyordum. Böyle bir şeyi yapamaya cesaret edemezdim.

Yanımda oturan bir yolcu, benim bu kadar durgun ve düşünceli halimden bir şeyler anlamış olmalı ki bana dönerek:

---Ne o evlat! Arabaya bindiğinden beri yüzün hep asık, gözlerin dolu, çok düşüncelisin hayırdır?

Yüzüne baktım temiz yüzlü, gözleri sevgi dolu biriydi. Fakat o an içimden konuşmak gelmedi. Ona dönerek:

---Zor yıllar yaşadım amca, çekilmesi zor yıllar. Bu yaşında hayatın tüm acılarını en ağır biçimde yaşadım. Ne ben anlatayım, nede sen dinle.

Böyle söyleyince adamcağız ısrar etmedi, sadece yüzüme manalı bir şekilde baktı. Otobüs yolda iki defa mola verilmiş, bende aşağı inerek sadece çay içmiş, yemek yeme isteğim yok olup gitmişti. Aklım hep geride kalmış, gözlerimin önünde her an güzel kızım ve gülümsemesi duruyordu.

Nihayet, akşamın karanlığı kavuşmadan Turhal'a indim. Şu an için kendi köyüme dönmeyi düşünmedim, çünkü orada beni sevgiyle karşılayacak kimsem yoktu. Ne babamın, ne dedemin beni görmek isteyeceklerini sanmıyordum. Eski ustam olan Cemal Amcaya uğramak istedim. Aftan oda yararlanmış olmalıydı, doğruca onların mahallesine doğru yürümeye başladım.

Turhal! Buraya gelmeyeli üç yıl olmuştu. Bu kısa süre içinde bile hayli değişmiş, büyümüş, güzel bir şehir olmuş. Cadde ve sokaklarında yürürken buraları özlediğimi anladım, ne de olsa Baba vatanımdı. Doğduğum, çocukluğumu yaşadığım yerdi. Buralarda ne çok anılarım vardı. Köyde geçen günlerde, okul hayatımda, arkadaşlarımla şehre eğlenmeye geldiğimiz zamanlarda, benim için unutulmaz hatıralar

saklıydı.

Nihayet evlerine vardığımda hava kararmıştı. Kapıyı çalıp bekledim, çok geçmeden içeriden sesler gelmeye başladı, ardından da kapı açıldı. Kapıda o eski heybetiyle Cemal Amcam vardı. İyice beyazlaşan saçları ile karşımda durdu, beni görünce çok şaşırmış olmalı ki bir süre konuşmadı. Selam verdiğim zaman kendine geldi.

---Hikmet oğlum, sen ha!

---Evet usta, ben geldim.

---Gel evlat, hele gel bakalım. Sende kurtulmuşsun oralardan, gel içeriye.

Sen de kurtulmuşsun sözünden anladığım kadarı ile başıma gelenleri duymuş olmalılar. Yoksa nereden kurtulacaktım.

---İçeri girince karısının ve kızlarının bir hayli neşeli olduklarını gördüm.

Çocuklar sevinçle koşarak yanıma geldiler. Geçen zaman içerisinde bir hayli gelişmiş ve kocaman kız olmuşlardı. Küçük kız:

---Bak Hikmet Abi, babam geldi artık, yanımızda.

Büyük kız:

---Hikmet Abi, Allah babamızı bize kavuşturdu, af çıkaranlardan Allah razı olsun.

Kızlarla sarmaş dolaş olup sevinçlerini paylaştım. Kolay değil, babalarından birkaç yıl ayrı kalmışlar, hatta umutlarını bile kestikleri anlar olmuş olabilirdi. Ama şimdi babaları yanlarında, onlar için bundan mutlu ne olabilir ki?

Hep beraber karşılıklı oturduğumuz anda, bir süre konuşmayıp birbirimize uzun uzun bakmaktan kendimizi alamadık. Yaşananlar sanki koca bir yalandı. Neden sonra:

---Yeni mi çıktın Hikmet?

---Evet Amca, iki gün oldu. Siz benim başıma gelenleri biliyor musunuz?

---Evet oğlum, başına gelenleri tam olarak değil ama Bolu'da cezaevine düştüğünü öğrenmiştik. Aftan çıkar diye bekliyorduk, bak sende kurtulmuşsun.

---Evet Amca, sonunda kurtulduk oralardan. Sen ne zaman çıktın?

---Bir hafta oldu, Allah bir daha düşürmesin oğlum. Mahpusluk zor şey, çekmeyince anlamıyor insan

---Biliyorum Amca, hem de çok zor.

Başımдан geçenleri çok ayrıntıya girmeden anlatarak meraklarını gidermişim. Fakat kızımdan hiç bahsetmedim, zaten ne gerek vardı, ben bile unutmak için elimden geleni yapacaktım. Bu gece burada kalacağım için gece boyu uzun süre sohbet edip dertleştik. Ertesi sabah yemekten sonra tekrar görüşmek dileği ile ayrılmış, Cemal amcamın ısrarlı yönlendirmesi sonucu, nede olsa babam ve dedemdir diyerek köyümüze gitmek üzere yola çıktım. Köyümüzün arabasını beklemek üzere bizim köylülerin bulunduğu kahveye gitmiş çay içiyordum. Tanıyan köylülerimiz etrafımı sararak sürekli soru sormaya başladılar. Buradan şunu çok iyi anladım ki, insanımız çok meraklıydı. Aklına ne gelirse soruyor, alakası olmayan, uydurulmuş, yalan yanlış bilgileri benimle paylaşmak istiyordu. Bunalmakla beraber hakkımdaki yanlış olan söylentilerinde doğrusunu anlatmaya çalıştım.

Nihayet arabamız gelip de binince rahatlamış, sorulardan kurtulmuşum. Öğlen sonuna doğru eve vardım. Af çıktığını ve benimde kısa zaman sonra çıkıp geleceğimi tahmin etmiş olmalılar ki, Babam ve

Dedem gelişime hiç şaşırmadılar ve beni yüzleri asık bir şekilde karşıladılar. Bakışlarından niye geldin der gibi bir anlam çıkarmak zor değildi. Yaşadıklarım ile ilgili bana doğru düzgün soru bile sormadılar. Akşam yemeğinin ardından Dedem camiye, Babam odasına çekildi. Onların bu umursamaz tavırları benim için önemli değildi, böyle bir karşılaşmayı tahmin ediyordum. Fakat Babaannemin ilgisizliği, mümkün oldukça benden kaçıışı, beni her şeyden çok üzmüş, keşke buraya gelmeseydim diye uzun uzun düşünmüştüm. Bu arada asıl şaşırdığım ve hayret ettiğim şey, Üvey annemim benimle son derece ilgilenmesiydi. Yemek sonunda kardeşlerimle oturup oynarken, sürekli soru soruyor, neler yaşadığımı öğrenmek istiyordu. Özellikle birlikte olduğum kadınla ilgili sorduğu sorular beni hayli bunaltmış, fakat çok güler yüzlü davranmasından dolayı onu kırmadan sorularını basit cevaplarla geçiştirdim. Yıllar sonra Üvey annemin bana olan bu ilgisinin nedenini hiç bir zaman anlayamadım.

Evimizde fazla kalmak istemediğim için ikinci günün sabahı Annemin köyüne gittim. Ebemle dedemin beni karşılamaları dayanılacak manzara değildi. Koca adam ve ebem, gözyaşları içinde beni sevgiyle bağrılarına bastılar. Ben de duygulanmakta onlardan aşağı kalmamıştım. Ne kadar saklasam da gözlerimden yaşlar akıp gidiyordu. Bu yaşların böylesine yoğun akmasının bir nedeni de, geride kalan kızımın verdiği acıydı.

Ahmet dedem hayli çökmüş bir görüntü içindeydi. Adamcağız zaten uzun süre hastaydı, anlaşılan hastalığı ilerlemişti.

Evde akşam yemek yedikten sonra karşılıklı çay içiyorduk. Dedem yaşadıklarım ile ilgili sorular sorunca dilim döndükçe bir şeyler anlattım. Fakat burada da bir kızım olduğunu ve onu görmek için tekrar Düzce'ye döndüğümü anlatmadım. Fakat ebemin bakışlarından, anlattıklarımın ikna olmadığını anlamıştım. Bilge kadın bir şeyler sakladığımı fark etmişti. Neden bilmiyorum, ileriki zamanlarda da bana Düzce ile ilgili soru sormamış, belki de anlatmamı beklemişti. Geride bir kızım olduğunu ve oralarda bıraktığımı onlara anlatamazdım?

Ebemler de bir iki hafta kalmış iyice dinlendim derken bir gün askerlik şubesinde arandığımı söylediler. Askerlik yaşım gelmiş, hapiste olduğum için askere gidememiştım. Af çıktığını bildiklerinden tekrar muhtarlıktan sormuş olmalılar. Bir sabah Turhal askerlik şubesine varıp durumu öğrenmek istediğimde, derhal askere gideceğimi söylediler. Hem de birkaç gün içinde. Ne yapalım, Vatan görevi dedim ve köye giderek hazırlığa başladım.

Bin dokuz yüz yetmiş üç yılı ekim ayı sonuna doğru devre kaybı olarak Bilecik merkez Ulaştırma Er Eğitim Alayı acemi birliğine Şoför adayı olarak varmış, çokta sıkıntılı olmayan bir askerlik dönemim başlamış oluyordu. Acemi eğitimi sırasında gösterdiğim başarı, insanlarla dost geçinemem, emirlere dikkat etmem ve vücudumun düzgün yapısı, yakışıklı olmam buradaki komutanların dikkatini çekmiş olmalı ki, Usta er olarak aynı yerde kalmamı sağlamışlardı.

Çok zaman geçmeden Alay komutanının şoförü olarak seçilmem, geçen zaman içinde genelde üst rütbelilerle vakit geçirmeme neden olunca onların beğeni ve ilgisini kazanmış, sevilen bir asker olmuştum. Askerlik hayatım çok sakin bir şekilde tamamlandı. Bu dönemde yaşadığım acı bir olay olmasaydı beklide hayatımın en rahat ve huzurlu dönemi olacaktı. Askerliğimin üçüncü ayında Ahmet Dedem rahmetli olmuş, cenazesine katılamamıştım. Benim için çok değerli bir varlık bu dünyadan göçmüş, ebem de yalnız kalmıştı. Askerlik dönemi içinde meydana gelen Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında

meraklı ve heyecanlı geçen günlerim, askerliğimin çok daha çabuk tamamlanmasına neden olmuş, çok istediğim halde savaşa katılmak nasip olmamıştı.

Zaman hızla geçince iki yıl kaldığım Bilecik'ten teskeremi alıp Turhal'a döndüm. Askerde Ehliyetimi de almış bu konuda sıkıntım kalmamıştı. Başka bir becerim olmadığı, köy işlerini de sevmediğim için, şoförlük yapmayı düşünüyordum. Bu arada askerden geldiğimi öğrenen Cemal Amca beni arayıp, görüşmek istediğini duyunca buluşup konuştuk. Yeni bir araba alacağını fakat şoförlük yapmayacağını söyledi, ardından alacağı arabaya hiçbir bedel ödemedi ortak olmamı istedi. Bende bu teklifi kabul ettim, böylece şoförlük hayatım başlamış oldu.

Turhal ve çevre illere şeker taşıma işini yapıyordum. İş olmadığı zamanlarda ebemin yanına geliyor, evde yalnız kalan ebem, benimle beraber hasret gideriyor ve mutlu olmak için çabalıyorduk. Yaşlı kadın ölmeden önce beni evlendirmek istiyordu. Onu kırmak istemedim ama hiçbir zaman olumlu cevap vermediğim halde bana hiç darılmamıştı.

Kendi köyüme oldukça az gidiyordum. Kardeşlerimi özlediğim zaman giderek onları görüyor, birbirimizden kopmak istemiyorduk. Bir zaman sonra benden küçük olan kardeşim İlçede Liseye başlamış, bu sayede daha çok görüşür olmuştuk.

Zaman hızla geçip yıllar birbirini kovaladı derken otuzlu yaşlara gelmiştim. Çok fazla masrafımın olmaması, arabamızın da yeni olması nedeniyle iyi para kazanmış, Anneannemde köyden bir iki tarla satarak bana vermişti. Ben de İlçe'nin kenar mahallerinden Cemal Amca'nın evlerine yakın bir yerde bir arsa alıp içine iki katlı bir ev yaptırdım. Sakin ve kendi halinde bir yaşantı sürerken Ebemi de yanıma aldım, beraber kalıyor, birbirimize destek oluyorduk. Ebemin bilgeliği burada da kendini göstermiş, çevresinde ona akıl danışan, sırrını paylaşan çok insan toplanmıştı.

Güzel geçen bu yıllar içinde yaşadığım sıkıntılı ve anlamsız bir olay dünya görüşüm üzerinde ve yaşantımda hayli etkili olmuştu. Hapishanede kaldığım yıllarda okumayı alışkanlık yapmış, elime geçen pek çok kitabı okuma merakım artmıştı. Özellikle sol söylemlerle ilgili kitaplarla ilgilenir olduğum için yanımda devamlı birkaç kitap bulunuyordu. Bu dönemde ülkede sağ sol çatışmaları da hayli artmıştı. Bir gün Samsun'a giderken Havza yakınlarında arama ve kontrol yapılıyordu. Bin dokuz yüz yetmiş dokuz mart ayı olmalıydı. Benimde arabam aranmış, kitaplarım alınmıştı. Nasıl olduğunu anlamadan arabamla beraber Jandarma karakoluna götürüldüm. Bana Anarşist muamelesi yapıyorlar, ne söylesem derdimi anlatamıyordum. Çok eski yıllarda olduğu gibi sorgular başlamıştı. Neyse ki Cemal Amca'mı aramama izin vermişlerdi.

Cemal Amca ertesi günü gelince olanları anlamaya çalıştı. Benim aşırı solcu bir anarşist olarak suçlandığımı anlattı ve benim mahkemeye çıkartılacağımı söyledi, ardından kamyonu alarak götürdü. İki üç gün sonra bende mahkemeye çıkartılıp tutuklandım. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi Samsun cezaevinde bulmuş, sol görüşlü mahkumların kaldığı koğuşlardan birine kapatılmışım. Özgürlüğüm bir kez daha kısıtlanmış, oldukça sıkıntılı bir halde gelişmelerin nereye varacağını merak ve endişeyle beklemeye başladım. Kısa sürede gerçeğin ortaya çıkarak beni bırakacaklarını umut etsem de, günler geçtikçe olumlu bir haber de gelmiyor, endişelerim beni yiyip bitiriyordu. Bu arada koğuşta pek bir şeye karışmadan olanları anlamaya çalışıyorum. Vaktim çok olduğu için çoğu zaman bir şeyler okuyor, vakit buldukça namaz kılarak kendimi rahatlatmak istiyordum. İbadeti seviyor, yalnızlığımı paylaşıyordum.

Neden bilmiyorum, aynı koğuştaki diğer mahkumlar benden rahatsız olmuş olacaklar ki, bana çok ters bakmaya başladılar. Hatta, sol görüşlü birinin namaz kılmasını kabul etmeyeceklerini, benim bir ajan olabileceğimi düşündüklerinden, aramızda geçen bir tartışma sonucunda beni bir hayli hırpaladılar. Durum cezaevi müdürlüğüne aksedince beni çağırıldılar, olanları anlatmamı istediler. Bende her şeyi doğru olarak anlattım. Durumu öğrenen yetkililer beni siyasi olmayan mahkûmların koğuşuna verdiler.

Aradan bir ay geçmedi ki ilk mahkememde suçsuz olduğum anlaşılınca beraat etmiştim. Hem suçlanmış, hem de kısa sürede beraat edince şaşırmış, böylesi garip gelişmelerin nedeni aklımda bir soru olarak kalmıştı. Fakat beni asıl düşündüren yıllarca okuduğum ve ilgimi çeken düşüncelerin, adil ve eşit yaşama fikrini savunan Sosyalizm savunucularının, din düşmanlığını açıktan yapılmaları ve inancımın dolaylı suçlanmaması. Dışarı çıkınca her türlü düşünceye ait eseri, kitabı okumaya devam ettim, ancak aşırıya kaçan hiçbir eseri okumadım. Son yaşadığım bu olay Dünya'ya daha farklı gözlerle bakmama neden olmuştu. Benim eksikliğim, toplum içine çok fazla girememek ve olayları tam olarak anlayamamaktı. Zaten çok geçmeden on iki Eylül Darbesi olunca ortalık bir hayli sakinleşti ve anarşi ortamı ortadan kalktı.

Bin dokuz yüz seksen iki yılında Arabamızı satınca Cemal Amcamdan ayrılarak kendime yeni bir kamyon alıp, çalışmaya devam etmeye başladım. Bir yıl sonra ebem rahmetli oldu, köye defnedip eve geldiğimde büyük bir boşluk içinde kalmıştım. Yalnızlık yine bana arkadaş olmuş, yolumuza birlikte devam ediyorduk. Bu nedenle mümkün oldukça uzaklarda iş kovalamaktaydım.

Aynı yıl bir gün yolum Aydın taraflarına düştü. İl Emniyetine giderek yıllar önce burada görev yapan Amir Beyi sordum. Aldığım cevap hayatımda yaşadığım acılara, üzüntülere bir yenisini daha katmıştı. Amir Bey, İlde ki görevinin dördüncü yılında ani bir kalp krizi sonrası hayatını kaybetmiş, cenazesi Maraş İli Elbistan ilçesinde ki aile mezarlığına defnedilmiş. O güzel adama vefa borcum vardı, bu nedenle arabamı kamyon parkına bırakıp, otobüsle iki gün yol giderek mezarını ziyaret edip ona olan minnet duygularımı anlatmak istedim. Manevi babamı kaybetmenin derin bir hüznü ile arabamı bıraktığım yere döndüm.

Yalnız geçen yıllarımda, bir gün İlçe'de tanıdıklardan biri yanında ufak tefek bir çocukla yanıma gelip, bu çocuğa sahip ol, kimsesiz garip diyerek yanıma katmıştı. Yanıma kimseyi almak istemiyordum, fakat çocuğun babasız olduğunu öğrenince dayanamamış onu yanıma muavin olarak almıştım. Mehmet, çok sakin akıllı, ufak tefek biriydi. Kısa zamanda bana alışmış, bende yalnızlığımı onunla paylaşmaya başlamıştım. Öyle ki, zamanla onu kendi evladımın yerine koyarak, üzerine titremeye başladım. Onu askere gönderecek, dönüşünde evlendirecek, kalabalık bir aile